

**UCHWAŁA NR XXVII/241/2026
RADY GMINY KŁODAWA**

z dnia 21 lipca 2026 r.

w sprawie w sprawie przekazania skargi złożonej dnia 29.06.2026r. na uchwałę Rady Gminy Kłodawa nr XXV/225/2026 z 26 maja 2026 r. w sprawie uchwalenia planu ogólnego gminy Kłodawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2026 r., poz. 662 z późn. zm.) w związku z art. 54 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2026 r., poz. 143 z późn. zm.) Rada Gminy Kłodawa uchwala co następuje:

§ 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. skargę złożoną dnia 29.06.2026r. na uchwałę Rady Gminy Kłodawa nr XXV/225/2026 z 26 maja 2026 r. w sprawie uchwalenia planu ogólnego gminy Kłodawa, która stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Upoważnia się Wójta Gminy Kłodawa do:

- 1) przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. niniejszej uchwały wraz z odpowiedzią na skargę oraz dokumentacją sprawy;
- 2) reprezentowania Rady Gminy Kłodawa przed sądami administracyjnymi;
- 3) udzielenia pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania Rady Gminy Kłodawa osobom posiadającym uprawnienia radcy prawnego lub adwokata.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy
Kłodawa

Gerard Mirosław Bieryło

Załącznik do uchwały nr XXVII/241/2026

Rady Gminy Kłodawa

z dnia 21 lipca 2026 r. **Wojewódzki Sąd Administracyjny**
w Gorzowie Wlkp.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wlkp.

ul. Dąbrowskiego 13

66-400 Gorzów Wlkp.

Skarżący:

Organ: Rada Gminy Kłodawa

66-415 Kłodawa ul. Gorzowska 40

NIP Gminy Kłodawa: 5991011288

REGON Gminy Kłodawa: 210966912

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. 2026, poz. 143 z późn. zm.) przekazuję skargę na uchwałę Rady Gminy Kłodawa nr XXV/225/2026 z dnia 26 maja 2026 r. w sprawie uchwalenia planu ogólnego gminy Kłodawa w zakresie dotyczącym działek ewidencyjnych nr 687/14, 687/15, 687/16, 687/17 i 687/18, obręb Różanki, gmina Kłodawa – oznaczonych w planie ogólnym jako **SO (strefa otwarta)**, jednocześnie wnosząc o:

- **oddalenie skargi w całości** jako bezzasadnej,
- **zasądzenie od Skarżących na rzecz organu kosztów postępowania**, według norm przepisanych.

I. Uwagi wstępne.

Zaskarżona uchwała nr XXV/225/2026 Rady Gminy Kłodawa z dnia 26 maja 2026 roku w sprawie uchwalenia planu ogólnego gminy Kłodawa stanowi akt prawa miejscowego, uchwalony na podstawie:

· art. 13a i nast. ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 538 z późn. zm.) (dalej: „u.p.z.p.”);

z uwzględnieniem:

· rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 8 grudnia 2023 roku w sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wrysów (Dz.U. z 2023 r. poz. 2758 z późn. zm.; dalej: „Rozporządzenie MRiT”),

· rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 8 grudnia 2023 roku w sprawie sposobu wyznaczania obszaru uzupełnienia zabudowy w planie ogólnym gminy (Dz.U. z 2024 r. poz. 729; dalej: „Rozporządzenie OUZ”).

Kluczowym elementem odróżniającym **plan ogólny** od dotychczas obowiązującego **studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego** jest to, że plan ogólny jest:

- 1) **aktem prawa miejscowego** (a nie – jak studium – aktem kierownictwa wewnętrznego);
- 2) sporządzany w oparciu o **sformalizowane, w dużej mierze zautomatyzowane procedury** wyznaczania stref planistycznych i obszarów uzupełnienia zabudowy (OUZ), określone wprost w Rozporządzeniu OUZ,
- 3) instrumentem polityki przestrzennej gminy **oderwanym od ustaleń studium**, które z dniem wejścia w życie planu ogólnego utraciło moc obowiązującą.

Tym samym **argumentacja Skarżących oparta na treści studium z 2023 roku** (przyjętego uchwałą nr LIV/474/2023 Rady Gminy Kłodawa z dnia 27 września 2023 r. w sprawie uchwalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Kłodawa) **jest całkowicie bezpodstawna** (chybiona) i nie może odnieść żadnego skutku prawnego.

Na wstępie należy podkreślić, że sądowa kontrola aktu prawa miejscowego ogranicza się do badania jego zgodności z prawem (legalności), nie zaś celowości ani słuszności przyjętych rozwiązań planistycznych. Samo niezadowolenie Skarżących z zakwalifikowania ich działek do strefy SO, ograniczenie możliwości ich zabudowy czy ewentualny spadek wartości nieruchomości nie przesądzą o niezgodności zaskarżonej uchwały z prawem.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. nieważność uchwały w sprawie planu ogólnego powodują wyłącznie istotne naruszenie zasad sporządzania planu, istotne naruszenie trybu jego sporządzania albo naruszenie właściwości organów. Podstawą stwierdzenia nieważności nie może być zatem jakiekolwiek uchybienie, lecz jedynie naruszenie o charakterze kwalifikowanym, mające rzeczywisty wpływ na treść planu. Naruszenie ma charakter istotny tylko wówczas, gdy ustalenia planistyczne byłyby odmienne, gdyby do niego nie doszło (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt II OSK 832/17).

Ponadto skarga wniesiona na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie ma charakteru skargi powszechnej (*actio popularis*). Ciężar wykazania naruszenia konkretnego, indywidualnego i aktualnego interesu prawnego, wynikającego z normy prawa materialnego, oraz związku między treścią planu ogólnego a naruszeniem tego interesu spoczywa na Skarżących.

II. Szczegółowe odniesienie się do zarzutów.

1. **Zarzut I** – naruszenie art. 21 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, art. 140 k.c. oraz art. 1 ust. 2 pkt 7 i ust. 3 u.p.z.p. (nadmierna ingerencja w prawo własności).

Zarzut jest bezzasadny.

- 1) Prawo własności nie ma charakteru absolutnego. Dopuszczalność jego ograniczenia wynika wprost z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, który stanowi, że własność może być ograniczona jedynie w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza to jej istoty. Takim ustawowym ograniczeniem jest właśnie instytucja planowania przestrzennego uregulowana w u.p.z.p.;
- 2) Gmina działa w ramach władztwa planistycznego przyznanego jej przez ustawodawcę. Zgodnie z art. 3 ust. 1 u.p.z.p. kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie planów miejscowych i – aktualnie – planów ogólnych, jest zadaniem własnym gminy;
- 3) Wyznaczenie strefy otwartej SO na przedmiotowych działkach nie narusza istoty prawa własności Skarżących. Działki o numerach ewid. 687/14, 687/15, 687/16, 687/17 i 687/18 nadal pozostają ich własnością; Skarżące mogą z nich korzystać zgodnie z ich faktycznym charakterem, to jest jako grunty rolne (klasy RV i RVI), co potwierdzają dane ewidencji gruntów. Strefa SO nie pozbawia Skarżących prawa własności;
- 4) Organ dokonał wyważenia interesów publicznych i prywatnych (art. 1 ust. 3 u.p.z.p.), przy czym wzgląd na zachowanie ładu przestrzennego, ochronę gruntów rolnych oraz racjonalne zagospodarowanie przestrzenne stanowią wartości konstytucyjnie i ustawowo chronione, które mogą uzasadniać ograniczenie indywidualnego prawa własności. W tym przypadku, kluczowe dla ustalenia strefy planistycznej były również przepisy art. 13d ust. 3 u.p.z.p., ze względu na fakt, iż chłonność terenów niezabudowanych wyznaczonych w obowiązujących miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego (dalej: „MPZP”) jest znacząco wyższa niż 130% obliczonego zapotrzebowania na nową zabudowę mieszkaniową, o którym mowa w art. 13d ust. 2 i 3 u.p.z.p., w strefach planistycznych, o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1-3 tej ustawy;
- 5) Skarżące zdają się mylić ograniczenie prawa własności z jego naruszeniem. Tymczasem w demokratycznym państwie prawa (art. 2 Konstytucji RP) planowanie przestrzenne jest jednym z podstawowych instrumentów regulowania sposobu korzystania z nieruchomości w interesie ogólnospołecznym.

2. **Zarzut II** – naruszenie art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP (zasada równości).

Zarzut jest bezzasadny.

- 1) Zasada równości wyrażona w art. 32 Konstytucji RP nie oznacza nakazu identycznego traktowania wszystkich podmiotów lub nieruchomości niezależnie od ich cech faktycznych i prawnych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zasada równości nakazuje jednakowe traktowanie podmiotów podobnych, tj. charakteryzujących się tą samą cechą relewantną.

- 2) Działki Skarżących (nr ewid.: 687/14, 687/15, 687/16, 687/17 i 687/18) i działki sąsiednie objęte oznaczeniem OUZ różnią się cechami relewantnymi z punktu widzenia planowania przestrzennego, w tym:
- charakterem otoczenia i istniejącym zagospodarowaniem,
 - odległością od istniejącej zabudowy mieszkaniowej,
 - wynikami obliczeń algorytmicznych przewidzianych w Rozporządzeniu OUZ,
 - charakterystyką gruntu i jego uwarunkowaniami środowiskowymi;
- 3) Wyznaczenie OUZ następuje w oparciu o sformalizowaną procedurę matematyczno-analityczną określoną w Rozporządzeniu OUZ, uwzględniającą m.in. gęstość istniejącej zabudowy w promieniu 50 m od analizowanych budynków o określonych kodach KST. Fakt, że nieruchomości sąsiednie zostały objęte OUZ, a działki Skarżących nie, wynika z obiektywnych parametrów terenu, a nie z arbitralnego czy dyskryminacyjnego działania organu;
- 4) Skarżące nie wykazały, że ich nieruchomości spełniają te same kryteria, co nieruchomości objęte strefą OUZ. Samo sąsiedztwo przestrzenne z innymi działkami nie jest wystarczającą podstawą dla twierdzenia o naruszeniu zasady równości.

3. **Zarzut III** – naruszenie art. 13a u.p.z.p. (brak podstaw dla wyznaczenia strefy SO).

Zarzut jest bezzasadny.

- 1) Skarżące błędnie zakładają, że wyznaczenie strefy otwartej SO może nastąpić wyłącznie na gruntach rolnych klas I–III, lasach, terenach wód lub innych wskazanych przez nie kategoriach. Tymczasem żaden przepis u.p.z.p. ani Rozporządzenia MRiT nie ogranicza możliwości wyznaczenia strefy SO wyłącznie do tych kategorii;
- 2) Zgodnie z Rozporządzeniem OUZ, obszar uzupełnienia zabudowy (OUZ) jest wyznaczany w oparciu o ściśle określony algorytm, uwzględniający przede wszystkim istniejącą zabudowę i jej skupienie. Tereny, które nie spełniają kryteriów dla OUZ, pozostają w strefie otwartej SO – jest to logiczna konsekwencja systemu strefowego wprowadzonego przez ustawodawcę. Inaczej postąpiono wyłącznie w sytuacji wyznaczania stref usługowych, gospodarczych, których to lokalizacja wynikała z analizy uwarunkowań uwzględniających sąsiedztwo, dostęp do głównych ciągów komunikacyjnych;
- 3) Strefa SO obejmuje zatem tereny, które nie zostały zakwalifikowane do strefy wielofunkcyjnej z zabudową mieszkaniową i zagrodową ani do obszaru uzupełnienia zabudowy, oraz nie kwalifikowały się do wyznaczenia innych stref z funkcjami budowlanymi. Brak możliwości zaliczenia do OUZ nie wynika z klas gruntów, lecz wynika z niewystarczającego skupienia istniejącej zabudowy w sąsiedztwie analizowanej działki w rozumieniu przepisów Rozporządzenia OUZ;
- 4) Działki nr ewid.: 687/14, 687/15, 687/16, 687/17 i 687/18 stanowią grunty rolne klas RV i RVI o łącznej powierzchni blisko 2,26 ha, co same Skarżące wykazały w dokumentacji dołączonej do złożonej skargi. Stanowią one tereny niezabudowane, a fakt posiadania przez Skarżące warunków zabudowy dla innych działek (687/3, 687/9–687/12) nie przesądza automatycznie o konieczności objęcia obszarem OUZ kolejnych działek rolnych.

4. **Zarzut IV** – naruszenie art. 13a u.p.z.p. w zw. z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP (przekroczenie władztwa planistycznego).

Zarzut jest bezzasadny.

- 1) Jak wskazano powyżej, władztwo planistyczne gminy jest uprawnieniem przyznanym ustawą i mieści się w granicach konstytucyjnie dopuszczalnych ograniczeń prawa własności. Organ planistyczny działa *lege artis*, gdy:
 - wyznacza strefy planistyczne zgodnie z przepisami prawa,
 - waży interes publiczny i prywatny,
 - uzasadnia przyjęte rozwiązania;
- 2) Wszystkie powyższe przesłanki zostały w niniejszej sprawie spełnione.

3) Skarżące powołują się na treść studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Kłodawa z 2023 roku (uchwała nr LIV/474/2023), wskazując, iż działki w tym studium miały oznaczenie MN. Argumentacja ta jest jednak całkowicie nieaktualna z następujących przyczyn:

- plan ogólny jest aktem odrębnym od studium i nie jest sporządzany na jego podstawie ani w zgodności z nim – studium traci moc z dniem wejścia w życie planu ogólnego (art. 65 ust. 1 ustawy o zmianie u.p.z.p. i niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2023 r. poz. 1688 z późn. zm.),
- studium nie kreowało żadnego prawa podmiotowego do zabudowy, miało wyłącznie charakter kierunkowy wiążący organy gminy przy sporządzaniu planów miejscowych,
- przepisy o planie ogólnym nie zawierają wymogu zgodności planu ogólnego z treścią studium – są to dwa różne instrumenty prawa, regulowane odmiennymi przepisami i pełniące różne funkcje.

4) Orzecznictwo przywołane przez Skarżące dotyczy zgodności miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego ze studium – tj. relacji prawnej, która nie istnieje na gruncie przepisów o planie ogólnym. Skarżące błędnie przenoszą zasady właściwe dla planów miejscowych na grunt planu ogólnego, co stanowi fundamentalny błąd prawny.

5. **Zarzut V** – naruszenie art. 13h u.p.z.p. (brak precyzyjnego uzasadnienia).

Zarzut jest bezzasadny.

- 1) Plan ogólny Gminy Kłodawa zawiera uzasadnienie, w tym w pkt 2.23 „Przyczyny wyznaczenia stref planistycznych w granicach określonych w planie ogólnym”. Uzasadnienie wskazuje na ogólne zasady wyznaczania stref SO, nie odnosząc się do konkretnych działek, co wynika z charakteru i stopnia ogólności uzasadnienia;
- 2) Ustawodawca nie nałożył na organ obowiązku szczegółowego uzasadnienia wyznaczenia strefy dla każdej indywidualnej działki. Charakter planowania przestrzennego jako aktu prawa miejscowego polega na tym, że ustala ono przeznaczenie terenu w ujęciu obszarowym (strefowym), a nie działka po działce;
- 3) Art. 13h u.p.z.p. określa wymagania dotyczące formy i treści planu ogólnego. Skarżące wywodzą, że przy sporządzaniu dokumentacji pominięcie uzasadnienia odnoszącego się dla konkretnej działki stanowi naruszenie tego przepisu – co jest interpretacją rozszerzającą, niepopieraną przez literalną treść przepisu;
- 4) Skarżące nie wskazały, który konkretny wymóg formalny z art. 13h u.p.z.p. nie został spełniony. Ogólnikowe twierdzenie o „braku precyzyjnego uzasadnienia” nie stanowi wystarczającego zarzutu procesowego.

III. Odniesienie do zarzutów dotyczących danych demograficznych i obliczeń zapotrzebowania na nową zabudowę mieszkaniową (dalej: ZAP).

Zarzuty dotyczące pkt 19 (Analiza uwarunkowań demograficznych) i 20 (zapotrzebowanie na zabudowę mieszkaniową) uzasadnienia planu ogólnego są chybione i nie mają wpływu na legalność zaskarżonej części uchwały. Nawet gdyby uznać je za trafne, nie stanowiłyby istotnego naruszenia zasad sporządzania planu ogólnego w rozumieniu art. 28 ust. 1 u.p.z.p., które jako jedyne mogłoby skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały, nie miały bowiem jakiegokolwiek wpływu na treść ustaleń planu ogólnego.

Skarżące podnoszą, że w uzasadnieniu planu zastosowano dane demograficzne za rok 2023, podczas gdy dostępne były dane za rok 2024.

- 1) Po pierwsze, Rozporządzenie MRiT określa wymogi dotyczące danych jako dane „najnowsze dostępne” w momencie sporządzania dokumentacji planistycznej. Dokumentacja planistyczna była przygotowywana w określonym horyzoncie czasowym, a przyjęcie danych za rok 2023 było uzasadnione etapem zaawansowania prac planistycznych;
- 2) Po drugie, i co najistotniejsze: obliczenia ZAP dotyczą wyznaczenia maksymalnej powierzchni terenów pod zabudowę mieszkaniową w skali całej gminy – stanowią ograniczenie górne dla OUZ. Ewentualne korekty w obliczeniach ZAP nie prowadzą automatycznie do wniosku, że konkretne działki Skarżących powinny zostać włączone do OUZ. Wyznaczenie OUZ jest procedurą odrębną, realizowaną algorytmicznie, a granica OUZ nie wynika wprost z wartości ZAP;

- 3) Po trzecie, różnice w wyliczeniach wskazane przez Skarżące są bez znaczenia w tym konkretnym przypadku (ZAP wynosi ok. 200 967 m² według dokumentacji, a według wyliczeń Skarżących – ok. 209 354 m²), co wskazuje na nieistotny charakter ewentualnej rozbieżności w kontekście oceny legalności planu. Obliczone na potrzeby planu ogólnego zapotrzebowanie na nową zabudowę mieszkaniową wyniosło 3925 osób (dopuszczone wyznaczenie stref w planie ogólnym w przedziale 2748 do 5103 osób), podczas gdy suma chłonności terenów niezabudowanych, wyznaczonych w obowiązujących już MPZP oraz zgodnie z algorytmem OUZ wynosi 12019 osób jest znacząco wyższa niż obliczone zapotrzebowanie. W tym stanie rzeczy, różnica wynosząca 8 387 m², przekładająca się odpowiednio na ok. 164 osoby, przy istniejącym przekroczeniu maksymalnej chłonności o 6916 osób jest bez znaczenia dla innego rozstrzygnięcia co wyznaczonej w planie ogólnym strefy planistycznej. Nawet przyjęcie nowszych danych nie umożliwiłoby wyznaczenie stref planistycznych oczekiwanych przez Skarżące;
- 4) Po czwarte, powołanie się w uzasadnieniu planu na art. 13 ust. 2d u.p.z.p. stanowi uchybienie redakcyjne i jest oczywistą omyłką pisarską (powinno być 13d ust. 2), która nie wpływa na merytoryczną treść planu ani na wyznaczenie stref planistycznych.

IV. Brak interesu prawnego do zaskarżenia w zakresie zarzutów dotyczących obliczeń demograficznych.

- 1) Skarżące podnoszą zarzuty dotyczące błędnych danych demograficznych i obliczeń ZAP. Zarzuty te dotyczą **elementów uzasadnienia planu ogólnego odnoszących się do całej gminy**, a nie wyłącznie do działek Skarżących, abstrahując od faktu, że przyjęcie danych wskazanych przez Skarżące nie mogło wpłynąć na inny sposób sformułowania ustaleń planu ogólnego i wyznaczenie innych stref planistycznych niż zostały wyznaczone w przyjętym planie ogólnym;
- 2) Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 662) legitymację skargową posiada podmiot, którego **interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone** zaskarżoną uchwałą. Skarżące nie wykazały, w jaki sposób brak odniesienia do konkretnych działek, lub nieprzyjęcie do obliczeń danych demograficznych nowszych niż zostały przyjęte w planie ogólnym **narusza ich interes prawny** w stosunku do konkretnych działek nr ewid. 687/14, 687/15, 687/16, 687/17 i 687/18.

V. Podsumowanie.

Niezależnie od bezzasadności poszczególnych zarzutów, dla oceny legalności zaskarżonej uchwały rozstrzygające znaczenie ma okoliczność, że suma chłonności terenów niezabudowanych wyznaczonych w obowiązujących miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz zgodnie z algorytmem OUZ (12 019 osób) przekracza maksymalną dopuszczalną chłonność (5 103 osoby) aż o 6 916 osób. W tej sytuacji, stosownie do art. 13d ust. 3 u.p.z.p., organ nie mógł wyznaczyć na działkach Skarżących stref planistycznych dopuszczających zabudowę mieszkaniową, a przedmiotowe działki – jako niekwalifikujące się do obszaru uzupełnienia zabudowy – prawidłowo zaliczono do strefy otwartej (SO). Z tego względu ewentualne rozbieżności w danych demograficznych i obliczeniach ZAP (rzędu ok. 164 osób) pozostają bez jakiegokolwiek wpływu na treść ustaleń planu ogólnego, a tym samym nie mogą stanowić istotnego naruszenia zasad sporządzania planu w rozumieniu art. 28 ust. 1 u.p.z.p.

1. Naruszenie prawa własności (Konstytucja, k.c.) - Bezzasadny – ingerencja jest proporcjonalna i ustawowo umocowana.

2. Naruszenie zasady równości (art. 32 Konstytucji) - Bezzasadny – różne traktowanie wynika z obiektywnych cech nieruchomości.

3. Brak podstaw dla strefy SO (art. 13a u.p.z.p.) - Bezzasadny – SO jest jedną z 13 stref planistycznych, nie wymaga szczególnych przesłanek do jej wprowadzania w POG, w przeciwieństwie do stref SJ, SW i SZ, które są ściśle reglamentowane przepisami prawa.

4. Przekroczenie władztwa planistycznego - Bezzasadny – plan ogólny nie musi być zgodny ze studium.

5. Brak precyzyjnego uzasadnienia (art. 13h u.p.z.p.) - Bezzasadny – uzasadnienie planu spełnia wymogi ustawowe.

6. Błędy w danych demograficznych i ZAP - Chybiony – rozbieżności nieistotne, brak związku z działkami skarżących.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 143 z późn. zm.) skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi. Natomiast art. 54 §2 ww. ustawy stanowi, iż organ, o którym mowa w §1, przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania. Argumenty faktyczne i prawne przemawiające za podjęciem niniejszej uchwały zawiera załącznik – odpowiedź na skargę. Podjęcie niniejszej uchwały jest niezbędne w celu wypełnienia ustawowych obowiązków nałożonych na organ samorządu terytorialnego ww. ustawą.